

Schimonahia Siluana Vlad

Uimiri rostiri pecetluiri

Carte tipărită cu binecuvântarea
Înaltpreasfințitului

A handwritten signature in black ink, appearing to be 'H. N. 2014' or similar, written in a cursive, stylized script.

Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

DOXOLOGIA
Iași, 2025

Reaționând cu rău la rău, nu reușim decât să înmulțim răul pe pământ. Putem ieși din acest cerc vicios doar dacă cerem de la Dumnezeu puterea și știința Lui de a accepta durerea pe care ne-o produce răul, fără a răni și noi, dar și fără a tolera răul. Adică, e nevoie să spunem că e rău, că ne doare, că noi gândim altfel, dar fără să jignim, fără să ne certăm sau să ridicăm tonul. Doar să ne rugăm în gând și să binecuvântăm sufletul rănit de rău și să cerem de la Domnul milă pentru răul care ne rănește pe noi. Așa, încet, încet, vom învăța un fel de a fi care ne va ajuta să descoperim că în lume nu e numai răul, ci și multă frumusețe și bunătate, și astfel vom deveni lucrători ai Binelui Care vine de Sus!

Răutatea noastră este strigătul de durere neputincioasă prin care am vrea ca lumea să fie mai bună! Dar ea devine mai bună doar dacă fiecare dintre noi alegem Binele!

Avem nevoie de răbdare, inteligență, curățirea sufletului prin împlinirea poruncilor Domnului, disciplinarea trupului prin nevoință cât putem, de luminarea minții prin rugăciune și de puterea pe care o primim prin Spovedanie și Împărtășanie!

Ce cuvânt frumos acest „a face față”! Nu? Te trimite cu gândul și simțirea la curajul și bucuria de a sta în fața vieții cu toate problemele ei, de a sta în fața celor pe care le afli despre tine privindu-i pe ceilalți și multe altele, dar toate concentrate în puterea de a fi conștienți de demnitatea omului de a fi „față”, „chip” al Celui ce este Viața noastră cea adevărată.

De câte ori *facem față* unei realități, actualizăm Chipul Lui în noi și arătăm asta celor din jurul nostru.

Ca să poți lucra mai departe la dezrădăcinarea patimilor, e important să ceri și să primești

pocăința cea adevărată. Pocăința ne ajută mai întâi să ieșim din capcana țesută din iluziile că putem să ne eliberăm de răul din afara noastră ignorând răul din noi înșine. Apoi, ne ajută să ne recunoaștem ca moștenitori activi și conștienți ai răutății întregii lumi căzute și să cerem puterea și știința de a ne lepăda de moștenirea aceasta, murind și înviind în Hristos clipă de clipă.

Ca să putem înțelege ce este pocăința adevărată avem nevoie să o deosebim de sentimentul nevrotic al vinovăției.

Vinovăția nevrotică este o reacție a egoului care imită pocăința. Când ne simțim vinovați, chiar dacă ne cerem iertare, de fapt ne îndreptățim, căutăm cauzele faptei rele în altă parte, acuzăm pe altcineva și rămânem convinși că am fi putut sau am putea de acum înainte să ne purtăm mai bine, să *fim altfel*. Și asta numai și nu-mai pentru a ascunde de la fața conștiinței

că nu putem fi buni, că n-am putut face altfel și că nici nu vom putea *fără Dumnezeu!*

Când ne pocăim cu adevărat, nu avem ce făgădui lui Dumnezeu, nu avem ce să-I dăm și înțelegem, în sfârșit, că tot ce cere El de la noi este să-L primim, să-L lăsăm să ne slujească, să ne vindece, să ne umple de bucuria Lui.

Da, vom simți o mare durere, o cumplită întristare a sufletului și o adevărată zdrobire a inimii văzându-ne cum suntem. Trăind asta fără disimulare și apărare, Îl vom lăsa pe Mângâietorul să intre în inima noastră zdrobită și vom simți mila Domnului și odihna înțelegerii că nu mai e nevoie să ne străduim să fim *altfel, altcineva*.

Abia de aici încolo putem începe lucrarea poruncilor. Până atunci, tot ce facem nu e decât cosmetizare morală, viclenie sau autoamăgire.

Semnele pocăinței sunt: *lacrimile, durerea inimii însoțită de mângâiere și de încrederea în făgăduințele Domnului.*

Semnele vinovăției nevrotice sunt: *frica, furia, auto-compătimirea, victimizarea.*

Noi avem trup, îngerii nu au. Din cauza asta, ei au doar demnitatea slujirii, nu și pe cea a stăpânirii. Nu au darul de a fi stăpâni. Numai noi avem darul stăpânirii, pentru că avem trup și suflet prin care stăpânim trupul și lumea văzută legată de trup. Omul a fost creat să fie stăpânit doar de Dumnezeu și să stăpânească întreaga creație, exersând pe trupul său.

Prin cădere am ajuns robi făpturilor pe care trebuia să le stăpânim. Când noi vom avea iarăși Stăpân doar pe Dumnezeu, atunci vom putea stăpâni lumea. Atunci vom fi stăpâni peste trupul nostru și peste lumea din afară. Și vom stăpâni în Duhul Sfânt, Care ne va învăța toate și ne va face liberi.

Ca să fim liberi, e nevoie să nu asuprim pe nimeni, dar nici să nu ne lăsăm stăpâniți de cineva sau de ceva din lumea creată.

Lumea văzută e făcută de Dumnezeu pentru noi, iar trupul devenit templu al Duhului Sfânt va fi organul, instrumentul, prin care cunoaștem, organizăm, stăpânim și schimbăm creația lui Dumnezeu prin propriile creații. Suntem, ca și Dumnezeu, creatori, suntem după Chipul Lui.

Diavolii au căzut din mândrie, iar omul a căzut din înșelare: a crezut că răul nu-i atât de rău! Răutatea omului vine din slăbiciunea în fața ispitei, din căderea în înșelare. De aceea șansa noastră de a ne mântui este atât de mare. Cât suntem în viață, putem să ne mântuim pentru că, printr-o simplă întoarcere la Dumnezeu și prin pocăință, ne vindecăm. Ne întoarcem. Și păcatele se iartă și răul nu mai are loc în noi. Zice Sfântul Grigorie Palama că nu numai că ne iartă Dumnezeu păcatele prin pocăință, ci ni le și șterge din suflet. Când plângem un păcat

cu lacrimi și cu durerea inimii, înseamnă că l-am făcut fără voie. Când l-am făcut cu voie, zicem: „Am făcut asta, pentru că X mi-a făcut asta și asta”. Atunci nu-mi plâng păcatul, ci *mă plâng* de cineva pe care îl acuz și-l fac responsabil de păcatul meu și, mai mult, îi explic lui Dumnezeu că am fost împins de X, iar eu *am ales* cu voia să fac ce am făcut. Când îmi plâng păcatul și zic: „Doamne, iartă-mă, am greșit și-mi pare rău că l-am făcut, n-am putut altfel”, voia mea nu mai e acolo, s-a retras. Atunci Dumnezeu mă consideră ca pe un copil care face răul fără voie și nu i se consideră păcat.

Dar cum să facem ca să ajungem să ne plângem păcatul?!?

E nevoie să *dobândim* harul, să *păstrăm* harul și să *lucrăm* cu harul.

Căderea omului nu e că a ales răul, ci că a ales un lucru ce părea bun la sugestia diavolului. Esența păcatului este uitarea de Dumnezeu.

Plecăm cu mintea de la Dumnezeu și socotim că ce spune diavolul ar putea fi probat.

Sfinții Părinți ne spun că păcatul este o lucrare a sufletului care se desfășoară în mai multe trepte ce nu sunt la fel de reproșabile. Prima e momeala. Ar trebui ca la momeală să zicem „nu”. Dar mintea noastră nu e atentă și ne trezim abia când deja lucrăm cu gândul. Dar chiar și atunci te poți opri. Vine gândul, îl simt că e vrăjmaș și nu-l primesc. Și pleacă fără să știi ce a vrut să zică despre celălalt. Și e nevoie să las așa. Avem nevoie să fim atenți la lucrarea minții, pentru că pe acolo vine ispita și pe acolo vine intrarea în păcat.

Înainte de cădere, omul nu cunoștea *doar* prin experiența simțurilor. Omul oferea lui Dumnezeu ce vedea, ce simțea, și Dumnezeu îl lumina oferindu-i înțelesurile și rosturile realității percepute. E important pentru noi să știm că avem posibilitatea de a cunoaște fără experiența

